

Forfatter: Nansen, Peter

Titel: Udrag fra ANSIGT TIL ANSIGT

Citation: Nansen, Peter: "Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating", i Nansen, Peter: *Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating*, Gyldendal, 1908-09, s. 8. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-nansen03ny-shoot-idm140127435275280/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating

kvindelig fine Ansigt og et hjælpeløst Udtryk i hans tilslørede blaa Øjne, hvis skiftende Smil og Alvor Kvinder holdt saa meget af at fordybe sig i, fordi de aldrig vidste, naar de fangede ham selv deri.

Det var i Middagstiden, og Skoven var tom for Mennesker. Den hvilede i lykkelig, uforstyrret Harmoni; Solen skinnede skraat ind paa Stammerne og dryssede gennem Bladene Guld ned paa fjørgæmmelt Løv. Hen over Toppene drog sig en sagte Susen, en varmt aandende Kærligheds-Hvisken. Ellers var der saa lydløst tyst, at et Blads Falden til Jorden hørt som en fin Knitren i det tørre Løv.

Det gik Erik Prah, som det kunde gaa ham, naar han i Kongens Have saa en Flok legende Børn, eller naar han en Søndag Eftermiddag mødte en tarvelig Borgersfamilje, der glad i sin beskedne Lykke traskede med Madkurven ud ad Alléen; som det gik ham, hver Gang hans urolige, utilfredse Hjærte stødte sammen med noget, der aandede Fred og Harmoni.

Han følte sig da som stillet overfor noget fremmed, der uden at ville det blev ham fjendligt; som han til daglig væbnede sig mod med et medlidende Smil, en overlegen Satire, der kun efterlod Bitterhed hos ham selv, men som i Dag blev til angstfuld Uro, en Manen frem af hans Livs „hvad“ og „hvorfor“, der flakkede som en Flamme i Trækvind.

Skovens mægtige, selvtrygge Fred lagde sig knugende paa hans Bryst; Trætoppenes Susen, der gik fra Top til Top, langt borti i det uendelige, æggede hans irritable Nerver.

Skovgudens Latter klang bag Træet, hvorunder han laa ...

Han vilde flygte, men blev liggende uden at røre sig. En Edderkop, der kravlede hen over hans blanke, solbeskinnede Støvle, fik ham til at fare

sammen; han vilde knuse den, men turde ikke af Skræk for at dræbe her i Ensomheden.

Om der stod Mænd dér bag Stammerne, Mænd med Knipler og Knive i Læderbælter? Om den tykke Gren, der strakte sig frem over hans Hoved, var raadden og faldt ned og knuste ham?

Han prøvede paa at tænke paa Dagmar, den lille brune Butiksjonfru; men det var, som om Kniplerne begyndte at svinge frem bag Træerne, som om Grenen deroppe begyndte at vippe. Han lukkede Øjnene og laa et Sekund ventende det forfærdelige.

Da han atter slog Øjnene op, hang Grenen latterlig rolig og solid paa sin Plads.

Det gav et Stik igennem hans Bryst: „Hvad Du dog er for en jammerlig fejt Karl.“

„Hvem er Du i Grunden, store Forfatter, der er taget ud — for at samle Indtryk til Naturbeskrivelser? Hvem er Du, hvorfor lever Du her paa denne Jord, som Du spadserer hen over med lakerede Støvler?“

„Og hvad har Du en Gang været?“

Hvert Spørgsmaal var ham et nyt Stik i Brystet, der bange pressede sig sammen, saa Aandedrættet syntes at ville standse, mens Hjærtet slog tungt og hurtigt. Og de opskræmte Tanker arbejdede for at fange Traadene i hans Liv.

— — — Han saå en spinkel lille Dreng med Tornyster paa Ryggen, der kilede ned ad Gaden, hvor Sneen laa i høje Driver, saa den lille Fyr næsten helt blev borte mellem dem. Der susede et Par Sneholdte om Drengens Øren, og Graaden sad ham i Halsen. Nu var han ved Trappen foran det gamle Hus. Hvor han dog stavrede op i en Fart! Og ind at smide sig med Ansigtet i Skødet paa den